

ΜΕΤΑ: Ο αγώνας ενάντια στην ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης συνεχίζεται

Την Τρίτη 1η Φλεβάρη, εξεδόθη η απόφαση του δικαστηρίου για τη συνδικαλιστική δίωξη, από το δήμαρχο Αλίμου, σε βάρος της Κατερίνας Γιαννούλια, μέλους των Δ.Σ. ΠΕΓΔΥ και ΠΟΓΕΔΥ καθώς και της Γραμματείας Ισότητας της ΑΔΕΔΥ, του Βασίλη Γκιτάκου και του Μάριου Κατσουρού, μελών του Γ.Σ. της ΠΟΕ-ΟΤΑ, και του Γιάννη Καπράλου, πρώην προέδρου του Συλλόγου Εργαζομένων Δήμου Αλίμου. Το δικαστήριο αθώωσε τους 3 από τους 4 κατηγορουμένους και καταδίκασε το Βασίλη Γκιτάκο σε εννιάμηνη φυλάκιση με αναστολή.

Τα συνδικαλιστικά στελέχη οδηγήθηκαν στο εδώλιο, με τις κατασκευασμένες κατηγορίες που αφορούσαν σε «διατάραξη συνεδρίασης» της εκτελεστικής επιτροπής του δήμου και σε «υπεξαγωγή» εγγράφων. Αυτές διατυπώθηκαν στη μήνυση που κατέθεσε ο δήμαρχος Αλίμου, μαζί με τους αντιδημάρχους του, δύο μήνες μετά την παράνομη και άκυρη συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής του δήμου, όπως κρίθηκε και από το Σώμα Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης (ΣΕΕΔΔ).

Ο στόχος της δίωξης, προφανής και επαναλαμβανόμενος από τη συγκεκριμένη δημοτική αρχή: η τρομοκράτηση των εργαζομένων και των συνδικαλιστών/στριών, η επιβολή της σιωπής και το τσάκισμα κάθε αντίστασης! Ακόμα και η ταξική αλληλεγγύη που εκφράστηκε από ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα και έξω από τα όρια του δήμου Αλίμου (ΠΟΕ-ΟΤΑ και ΑΔΕΔΥ) δεν είναι ανεκτή από τους δημοτικούς άρχοντες του Αλίμου και γι' αυτό, το μήνυμα που επιχείρησαν να στείλουν παντού ήταν «μη μιλάτε καθόλου, γιατί θα σας σέρνω στα δικαστήρια με κάθε ευκαιρία»! Εξάλλου, και τα εξώδικα που απέστειλε ο δήμαρχος, σε περισσότερες από 18

ομοσπονδίες και τους/τις αντίστοιχους/ες προέδρους τους, αλλά και οι αγωγές σε βάρος του Γιώργου Χαρίση και της Αναστασίας Παπαχρίστου, που εκδικάστηκαν τον Νοέμβρη, καθώς και οι μηνύσεις που εκκρεμούν, στο ίδιο μήνυμα αποσκοπούν.

Άλλωστε, ο δήμαρχος Αλίμου ενθαρρύνεται στη συνέχιση των πειθαρχικών και ποινικών διώξεων σε βάρος των εργαζομένων, μετά την ψήφιση του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη, που, πέραν των άλλων, ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση.

Η υπόθεση που «προκάλεσε» το δικαστικό μαραθώνιο (από τις 25 Ιούνη μέχρι την 1η Φλεβάρη) είναι πλέον ευρύτερα γνωστή: τα παραπάνω συνδικαλιστικά στελέχη, τον Ιούλιο του 2017 τόλμησαν μαζί με πλήθος εργαζόμενων, δημοτών και εκπροσώπων δημοτικών παρατάξεων, να υπερασπιστούν την τότε αντιπρόεδρο του Συλλόγου Εργαζομένων του δήμου, η οποία, ασκώντας τα νόμιμα δικαιώματά της, διεκδίκησε την τήρηση της νομιμότητας στο δήμο Αλίμου, που είχε παραβιαστεί, όπως διαπίστωσε και το ΣΕΕΔΔ σε έλεγχό του, αλλά στοχοποιήθηκε από τη δημοτική αρχή, η οποία επιχείρησε την εκδικητική απόλυσή της. Για την κατασκευασμένη κατηγορία της «υπεξαγωγής» του δικού της εγγράφου (!!!), η συναδέλφισσα δικαιώθηκε τελεσίδικα στο εφετείο σε ποινική δίωξη που εκδικητικά εκμεταλλεύτηκε η δημοτική αρχή Αλίμου, με σκοπό την εξόντωσή της.

Η δικαστική διαδικασία, ωστόσο, παρά το πλήθος μαρτύρων υπεράσπισης, τη συμπράσταση σωματείων, ομοσπονδιών, εργατικών και φεμινιστικών συλλογικοτήτων, με την έκδοση εκατοντάδων ψηφισμάτων σε κάθε στάδιο της δίκης, την παρουσία δεκάδων εργαζομένων στα δικαστήρια τις μέρες της δίκης και την εξαιρετική συμβολή της δικηγόρου Αντωνίας Λεγάκη, σταθερής υπερασπίστριας διωκόμενων αγωνιστών, δεν ήταν εύκολη.

Δεν ήταν εύκολη, όχι γιατί οι κατηγορίες ευσταθούσαν στο παραμικρό, αλλά κυρίως γιατί το δικαστήριο αρνήθηκε να αναγνωρίσει το πασιφανές γεγονός: η ουσία της δίωξης βρισκόταν στην επιδίωξη της Δημοτικής Αρχής Αλίμου να φιμώσει κάθε μορφή αντίστασης και διεκδίκησης των εργαζομένων. Η έδρα, από τη μια

πλευρά, εξέφρασε ανοιχτά την αντίθεσή της στην πολύμορφη συνδικαλιστική δράση και την ταξική πάλη που διεξάγεται καθημερινά σε κάθε χώρο δουλειάς, κι από την άλλη πλευρά, υποβάθμισε την ανισότητα μεταξύ εργοδοσίας και εργαζομένων, καθώς και την οικονομική υπεροχή της Δημοτικής Αρχής που βασίζεται σε κρατικό και δημοτικό χρήμα και για αυτό έχει τη δυνατότητα «βιομηχανίας διώξεων».

Όσον αφορά στη φεμινιστική διάσταση της δίωξης, επίσης, αγνοήθηκε από το δικαστήριο, παρότι η επίκληση ήταν συνεχής. Η πειθαρχικά διωκόμενη και υπό απόλυση συνδικαλίστρια του δήμου Αλίμου είναι γυναίκα, με πενιχρό μισθό και όλα τα βάρη για την ανθρώπινη φροντίδα που της έχει φορτώσει το σύστημα για να αποφύγει το ίδιο τις ευθύνες του. Η αλληλέγγυα συνδικαλίστρια και τότε μέλος του ΓΣ ΑΔΕΔΥ είναι επίσης γυναίκα, που είναι γνωστό το πόσο και γιατί είναι περιορισμένη η γυναικεία εκπροσώπηση σε τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα, και επιπλέον μέλος της Γραμματείας Ισότητας ΑΔΕΔΥ και της ΕΕΔΑ. Παρόλα αυτά, οι κατήγοροι διαστρέβλωσαν αδίστακτα και σε λούμπεν εκδοχή τα όσα ειπώθηκαν στην επίμαχη συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής του δήμου και επιχείρησαν να τα αποδώσουν με μορφή κατηγορίας στο μέλος του ΓΣ της ΑΔΕΔΥ, επιτιθέμενοι σε ακόμα μία γυναίκα αγωνίστρια.

Παρά την αγνόηση, από την εισαγγελική πλευρά, όλων όσα η υπεράσπιση, οι μάρτυρες και οι κατηγορούμενοι επιχειρούσαν να τεκμηριώσουν, τελικά δε δικαιώθηκε η θέση, ότι η «διατάραξη συνεδρίασης» πρέπει να ποινικοποιείται, ακόμα κι όταν αυτή είναι παράνομη.

Η αθώωση των τριών από τους τέσσερις συνδικαλιστές αποτελεί αναμφισβήτητα ένα θετικό γεγονός, μας δεσμεύει όμως ταυτόχρονα για τη συνέχιση του αγώνα μέχρι και την αθώωση στο εφετείο και του τέταρτου συναγωνιστή μας, Βασίλη Γκιτάκου,

Η ποινικοποίηση των αγώνων και της αλληλεγγύης επιχειρείται και κεντρικά από την κυβέρνηση και την εργοδοσία, με το διαβόητο Νόμο Χατζηδάκη, αλλά και με τις δικαστικές αποφάσεις

που κατ' επανάληψη κρίνουν όλες τις απεργίες «παράνομες». Αυτός, εξάλλου, είναι και ένα από τα μέσα αντιμετώπισης της τεράστιας κοινωνικής δυσφορίας που εξελίσσεται ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, με την ένταση των κοινωνικών ανισοτήτων, την εκτίναξη της ακρίβειας και της ανεργίας, τη διεύρυνση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, την ένταση του αυταρχισμού και της τρομοκρατίας κράτους και εργοδοσίας.

Εμείς δηλώνουμε ότι θα συνεχίσουμε στο δρόμο των αγώνων και της αλληλεγγύης, ενάντια στην κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία, στον αυταρχισμό και στην καταπάτηση εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας, χωρίς το φόβο και την απειλή της ποινικοποίησης της δράσης μας, γιατί αυτός είναι ο ρόλος των εκλεγμένων (ή μη) συνδικαλιστών/τριών, όπως τον αντιλαμβάνονται οι αγωνιστικές και ταξικές δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος.

Πηγή: ergasianet.gr